

Den tilbagebetalingspligtige kontanthjælp forrentes derimod ikke. Jo længere afviklingstiden for den tilbagebetalingspligtige kontanthjælp er, jo større er rentefordelen for kontanthjælpsmodtagerne.

De nuværende regler er svære at forstå for kontanthjælpsmodtageren. Kontanthjælpsmodtageren får tildelt et bruttobeløb, men det er kun nettobeløbet, der rent faktisk udbetales. Når kontanthjælpsmodtageren senere skal tilbagebetale kontanthjælpen, er det derimod hele bruttobeløbet, der skal tilbagebetales. Tilbagebetalingen medfører alt andet lige en overskydende skat, men denne udbetales først med forsinket virkning.

På baggrund af de nævnte problemer foreslås, at fradraget for den tilbagebetalingspligtige skattepligtige kontanthjælp skal gives ved indkomstopgørelsen for det år, hvori beløbet rent faktisk er tilbagebetalt i stedet for i det år, hvor beløbet er udbetalt.

Forslaget omfatter tilbagebetaling af skattepligtig kontanthjælp, der er omfattet af reglerne i bistandslovens kapitel 6. Det drejer sig således både om de situationer, hvor det tilkendes på udbetalings-tidspunktet, at den modtagne kontanthjælp er tilbagebetalingspligtig, og de situationer, hvor der først efterfølgende træffes beslutning om, at den modtagne hjælp skal tilbagebetales. Forslaget om fradrag for tilbagebetalte skattepligtige beløb i tilbagebetalingsåret i stedet for i udbetalingsåret omfatter også tilfælde, hvor tilbagebetalingskravet er begrundet i, at hjælpen er ydet under urigtige forudsætninger eller mod bedre vidende.

Når hele det tilbagebetalingspligtige beløb tilbagebetales i udbetalingsåret, kan kommunerne vælge at opretholde den nuværende praksis, hvorefter kontanthjælpsmodtageren kun tilbagebetaler nettobeløbet. De sociale myndigheder underretter skattemyndighederne herom, hvorefter man i skattemæssig henseende bortser fra det udbetalte beløb. Denne praksis vil ikke give administrative problemer.

Forslaget indebærer, at der er symmetri i den forstand, at den tilbagebetalingspligtige kontanthjælp ved udbetalingen tillægges den personlige indkomst i udbetalingsåret. Den personlige indkomst er afgørende for, om der kan ydes indkomstafhængige ydelser. Modsat medfører tilbagebetalingen af hjælpen et fradrag i den personlige indkomst for tilbagebetalingsåret.

Tilbagebetalingskravet gennemføres ved en betalingsordning, der fastsættes af kommunalbestyrelsen under hensyn til, hvad den pågældende kan betale, jf. reglerne i bistandslovens § 27.

De foreslåede regler er baseret på, at kontanthjælpsmodtageren i overensstemmelse med de almindelige regler kan få ændret sin forskudsregistre-

ring, når kommunalbestyrelsen har fastsat en betalingsordning. Set fra kontanthjælpsmodtagerens side medfører forslaget derfor symmetri i den forstand, at A-skattetrækket ved kontanthjælps udbetaling modsvares af en mulighed for en ændring af forskudsregistreringen, når der er fastsat en tilbagebetalingsordning.

Forslaget er endvidere baseret på, at kommunerne søger at begrænse eventuelle restanceproblemer.

Kommunerne kan f.eks. informere kontanthjælpsmodtagerne om, at manglende overholdelse af en tilbagebetalingsordning normalt betyder, at der oparbejdes en skatterestance, og opfordre til, at forskudsregistreringen ændres, hvis tilbagebetalingsordningen ikke overholdes. Denne vejledning kan f.eks. være standard i kommunens almindelige rykkerprocedure.

Det er herudover en forudsætning for de foreslåede regler, at der etableres en indberetningspligt til de statslige told- og skattemyndigheder af tilbagebetalt skattepligtig kontanthjælp, jf. lovforslagets § 3.

Til § 2

Til nr. 1 og 2

Efter den gældende bestemmelse i personskattelovens § 3, stk. 2, nr. 2, kan selvstændige erhvervsdrivende foretage fradrag ved opgørelsen af den personlige indkomst for en række udgifter, som ved særlig lovhjælp er gjort fradragsberettigede.

Ved lov nr. 482 af 30. juni 1993 blev der i personskattelovens § 3, stk. 2, nr. 2, indsat en henvisning til ligningslovens § 9 B, der vedrører udgifter til erhvervsmæssig befordring. Det var hensigten, at der herved skulle være tilvejebragt hjemmel til, at både selvstændige erhvervsdrivende, honorarlønnede og lønmodtagere med kundeopsøgende aktiviteter, der har befordring, der vedrører flere arbejdsgivere på én gang, skulle have fradrag for erhvervsmæssige befordringsudgifter efter ligningslovens § 9 B ved opgørelsen af den personlige indkomst.

Da personskattelovens § 3, stk. 2, nr. 2, imidlertid kun indeholder hjemmel til, at selvstændige erhvervsdrivende kan foretage fradrag for de nævnte udgifter til befordring ved opgørelsen af den personlige indkomst, foreslås der tilvejebragt hjemmel til, at også de honorarlønnede og de nævnte lønmodtagere kan foretage fradrag for de nævnte befordringsudgifter ved opgørelsen af den personlige indkomst.

Endvidere foreslås, at skattepligtig kontanthjælp, der er tilbagebetalingspligtig efter kapitel 6 i lov om social bistand, kan fradrages ved opgørelsen af den personlige indkomst for det indkomstår, hvori beløbet er tilbagebetalt.